

Z

VON

Leto III.

List 6.

Na DUNAJI 15. MARCHJA 1877.

SAMOTAR.

I.

Z

Da mano, vse za mano, kar je bilo!
Veselje, bolečine, strah in nade —
Izgínilo je vse mi — zatonilo,
Enako solncu, ki za góre pade;
Preteklost krije zástor mi témán,
Življenje nóvo zdaj se mi začénja.

Nebé se nóvo nad menoj rozpénja,
In nova mi je zemlja pod nogami;
Seboj prinesel nisem hrepenénja,
Željá sercé nemirnih ne pozná mi:
Serce je prósto, prazno mi, lehkó
Kakór otroku, ki leži v zibeli.

Pustivši stari, v novi svet hiteli
Po mórja smo nestanovitnem potu;
Továriši po sreči so hlepeli,
Po miru jaz v samotnem, tihem kotu:
Vihar je vstal, razbil nam ladijo,
Potópil móža, žéno in otroka! —

Z menój na kraj samotnega otoka
Valovi krotki so se priigráli! —
Vi, ki zadela vas osode roka,
Blagrujem vas, pot svojo ste končáli;
Če tudi sreče svoje niste — mir
Našli ste, ki ga je iskati meni. —

Otòk prijazni, biser tí zeléni!
Ti domovina zdiš se mi pokoja;
Bó v tvojem tihem krilu zaželéni,
Hladilni pókoj našla duša moja?
Ti pribežišče, dom ti zdaj si moj,
Ti zadnji daj počitek trudnim udom!

B. M.

LEPA VIDA.

Roman, spisal Josip Jurčič.

(Dalje.)

DEVETO POGLAVJE.

Ko je prišla sobota, moral je župnik zapustiti svojo rojstveno hišo in prepustiti družini gospodarstvo. A opravičivši v nedeljo svojo cerkveno službo, šel je k starima Basnigójevima tolažit ju in jima je skrivnostno tako-le govoril:

„Jutri za dne jaz tudi otidem iskat je. In če je božja volja, najdem jo jaz, ne moj brat Anton. In če hoče Bog moje delo blagosloviti, dovedem jo nazaj. A vi dva molita za to, molita pa še posebej, da bi jaz z njo prej prišel domov, nego Anton. Ne vprašajta, zakaj: molita“.

In mati Basnigojka je molila, da si je skoraj seree in dušo iz telesa izmolila, noč in dan, skoraj neprenehoma, še v sanjah, vse dni, kar je bil starši Samorod odšel. Oče Basnigoj pa je hodil skerben za ogel gledat, kedaj zopet pride kedo od župnije navzgor po stezi s kakim poročilom. Ob enem je pošiljal povpraševati doli in v Samorodino, zjutraj pa je opazoval, da mu sivi lasje izpadajo in mislil je: zadnji las bi dal, vse bi dal, da bi jo le dobili. In ko je videl svojo ženo vso obupno, vedno jokajočo in molečo, celo kader je z malim vnukom posel imela, moral se je v stran obrniti, da je solzo skrtil in mislil si je: „Bog, ti sam veš, s kom je zaslužila, da móra toliko terpeti, jaz bi dejal, da ní zaslužila, in ní“.

Vernil se je župnik res, a sam. Vernil se je prej, nego Anton, a brez Vide, in žalosten je z glavo majal in rekel starima: „Zmotil sem se, zmotil sem se!“ Več ní hotel povedati, ne kje je bil, ne o čem se je zmotil. Tolažil ju je z véorskimi besedami, kakor je bila njegová dolžnost in navada, potem je odšel.

Vernil se je tudi Anton, tudi on sam. Vse njegovo prizadevanje je bilo zastoj. Ne duha, ne sluha, ne sledú, ne tirú o njegoví ženi, celo o kaeih morskíh razbojnicíh ob vsej drugi obali ní nihče ničesa vedeti hotel, kar je bilo neizrečeno čudno in nerazložno. Da so prekomorski lopovi prišli in niso ničesa in nikogar družega zaplenili, nego samo Samorodovo ženo!

Nekoliko časa je bil Anton kakor top. Ni delal, ne mislil, ne govoril. Sedeval je sam in glava mu je ob tacíh prilikah sama zlezla mej roke, ter oči so se zatisnile same, glava pa je začela sivetí in lice je postajalo še bolj podolgasto in nabrano.

A le nekoliko časa. Hladnejši starši brat njegov je premišljal, kakó bi ga zdramil in kmalu je pravo našel: klin s klinom, skerb sè skerbjo izbiti, kar se mu je posrečilo. Samorodovo dete, mali Tonček, jel je mordà zarad malega prehlada, bolehati. Na to je

župnik brata opozoril, in res je pravo zadel, kajti velika očetovska briga, da ne bi izgubil poslednjega, kar ima še, sinka, delovala je ugodno tolikanj, da se je Anton razživil, in ko je otrok kmalu zopet dober bil, začel je Anton delati to in ono, delo pa je najboljši razmišljevalec in prvi tešitelj.

Upanja nekoliko pa, da bode svojo ženo še videl, ni mu ugasnilo, da si ni imel nobenega razloga ne opravičenja do njega.

Kakó jo je ljubil, to je vedel in videl še le zdaj, ko je ni imel; ko je bilo také kruto odtergana od njega. Ko bi bila umerla, vedel bi bil vendar za gotovo, da je ni več na tem svetu, a tako je, Bog vé kje, Bog zna v čegavej oblasti. To je bila strašna misel vselej, kader mu je prišla. Zajela se mu je v možjane vselej, kakor se lačen kragulj oprime prijetega plena. Terpel je mož hude duševne muke, terpel človek zarad družega človeka, a vprašal ni, je-li pa drugi tudi vreden, da terpi zanj?

DESETO POGlavJE.

Svetla luna je čarobno srebrila morske pretoke benečanskega mesta in orisavala temne, v gladki morski poveršini odsevajoče velike, visokooknate dome in palače.

Na malem, také rekoč morju ukradenem vertiči benečanskem, poleg menj obiskovanega in prevoževanega pretoka je v večernem hladu stala mlada žena, bolj močnega, nego šibkega telesa, ovalnega obraza, krasna postava! Nesterpno je gledala po morski stezi, ki je držala za hišami okolo in ker dolgo ni nikogar pričakala, pomaknila se je nazaj, séla na klopico, obraz podperla in se zamislila. Naposled se začuje šum lahkega vesla, ona skoči po konci in ko vidi, da se je mala gondola približala stopnicam na njeni vertič, zakliče hlastno in veselo:

„Alberto?“

„Že čakaš?“ vpraša veslač, ovijaje verižico svojega čolniča na priveznico.

Ona je bila stopila naprej, da bi mu šla naproti, a kakor da bi se pomislila, verne se in sede na klopico, ter tam čaka prišleca, kateri polagoma prihaja in sede poleg nje vprašaje:

„Kaj ti je, Vida?“

„Kaj mi je? Takó pozno prihajaš, toliko časa me puščaš samo, da moram čakati in hrepeneti po tebi, a potem vprašaš, kaj mi je. O!“

In solze ji uderó po gladdkem, malo zarujavelem, a krasnem lici.

(Dalje prih.)

Ø PORPADU NRAVNOSTI ZA RIMSKIH CESARJEV.

Spisal Fr. Wiesthaler.

(Dalje.)

Ko pregleduje na nagem truplu kervave rane, ne vzbudi se mu v serci nobena druga čut, nego pohotnost, takó da izpregovori znamenite one besede, ki so še bolj nesramne, nego umor sam: „Nisem vedel, da sem imel takó lepo mater!“ (Dio LXI. 15.) Kakó bridko je moralo še le drugo občinstvo njegovo krutost čutiti! Lakomnost njegóva celo sužnjim ne prizanaša. Mnoge izmed svojih osvobodencev dá strupom s pota spraviti, da se more njihovega premoženja polastiti (Tac. Annal. XIV. 65.). Sploh znano je, kaj so imeli ubogi kristijanje za njegove vlade terpeti. Koliko jih je za svojo vero mučeniško umerlo! Izmed njih omenjam le apostola Petra in Pavla. Koliko jih je palo kot daritev njegovega trinoštva pri velikem požaru rimskega mesta, katerega tedanje ljudstvo in z njim večina zgodovinarjev njemu pripisuje! Da bi sum, ki je nanj letel, od sebe odvernil, dolžil je kristijane tega zločina, ter jih dal kar trumoma moriti in grozovito mučiti. Mnogo jih je bilo na križ pribitih, drugi so bili v zverinske kože zaviti, da so jih psi raztergali, nekateri pa sè smolo prevlečeni in prižgani, da so mu bili na večer za svetilnice (Tac. Annal. XV. 44.). Pa ne samo kristijanje, tudi drugi domačini morajo cesarsko kervoželjnost sititi. Veliko oseb je prišlo n. pr. ob življenje, ko se je Pisonova zarota zoper Nerona razodela.

Odličnike in prostake, krive in nedolžne, zadela je takrat mogočna cesarska roka. Med drugimi tudi konzula Vestina. Ta mož, prej cesarjev osebni prijatelj, ni bil v nobeni zvezi sè zarotniki. A razdražil je Nerona s tem, da se je večkrat derznil sè zbadljivimi dovtipi njegóvo vladarsko nesposobnost grajati, še bolj pa, ko si je neko Statilijo Messalino za ženo vzel, dobro vedoč, da je izmed Neronovih priležnic. Ker mu cesar po sodnijski poti ne more do živega priti, loti se ga siloma. Pošlje namreč tribuna Gerelana z vojniki v hišo konzulovo, ki sedi ravno s prijatelji svojimi pri pojedini. Tribun pokliče Vestina od mize v stransko sobo, kjer mu dá hitro žile prerezati in ga v toplo vodo položiti, da bi mu tem preje luč življenja ugasnila. Na to veli vojakom v strahu in grozi svoj konec pričakujoče goste obstopiti in stražiti, ter jih še le v pozni noči izpusti. Ko se vest o tem junaškem delu Neronu prinese, strašno se zakrohoče rekoč: „Za konzularsko pojedino so kazni dovolj terpeli.“ (Tac. Annal. XV. 68. in 69.). Takih slučajev bi se dalo še več navesti, a ti zadostujejo; saj se že iz njih lahko sprevidi, da združujejo cesarji te dobe v sebi vse lastnosti, katere bi sicer čest delale kralju zverin, ne pa vladarju človeškega rodú.

Kakó se pa védejo Rimljanje nasproti taki nasilnosti? Vladarski despotizem je vsako samostalnost zadušil, ter polagoma živahno Romo

izpremenil v mirno pokopališče. Kedor se hoče njegovih udarcev ogniti, ta zatajuje samega sebe, zakriva svoje misli, kaže čute, ki so mu popolnem tuji, uklanja se cesarski ničemurnosti in jo povelečuje ne samo z besedami, ampak tudi s posnemanjem, ter zabrede takó v blato hinavstva, hlapčevstva in lizunstva. Kakó bi bilo tedaj mogoče, v njem vzbuditi onega duha, ki je navdajal Junija Bruta, ko je ošabnega Tarquinija iz mesta izgnal! Žali bože se prišteva tej versti ljudi večina Rimljanstva brez razlike stanú in spola, kakor se lahko posname iz sledečih verstie, v katerih bodemo posamezne stanove razpravljali.

S e n a t, v republikanski dobi gibčna, čestitljiva skupščina in takó rekoč središče vsega državnega življenja, zdaj je le mertvo orodje v rokah zlobnih cesarjev. Izgubil je svojo veljavnost: važnejša opravila njegova je prevzel cesar sam, le malenkostna mu prepušča in še ta mora takó opravljati, kakor je cesarji drago. Kajti senator **p o s t a n e**, kedor je vladarju po volji, senator **o s t a n e**, kedor dela, kar on zahteva. Če je bila prej glavna skerb senatova blagor države, zdaj mu je cesarjeva zadovoljnost in milost. Komaj je pokopal enega trinoga, že poterjuje s hlapčevskimi običaji družega in mu določa vse česti, katere si le robska domišljija izmisliti more. Slep za njegóve napake slavi iz strahopetnosti njegovó krivičnost, in počenja v svojem hlapčevstvu take reči, da ga cesarji sami le zaničujejo in zasramujejo. Pri vsem tem pa je vendar le ošaben proti drugim in se otroško ponaša sè znamenji svojega stanú. posebno kader si pod kakim dobrim vladarjem zopet nekoliko samostalnosti pridobi.

Ko n. pr. Nero svojo mater Agrippino usmerti, mu senat oficijalno čestita, svojo radost izreče, in da bi se mu tem bolj prikupil, več lizunskih skleпов stori, kakor da se imajo pri vseh darilnikih zahvalne molitve za cesarjevo rešitev opravljati, Minervini praznik, na katerem so Agrippinini hudobni naklepi na dan prišli, vsako leto slovesno z igrami obhajati, v kuriji zlati podobi boginji Minervi in cesarju postaviti in Agrippinin rojstni dan med nesrečne dneve uverstiti (Dio LXI. 15., Tac. Annal. XIV. 12.). Po razodeti Pisonovi zaroti, katera bi bila lahko rimsko državo njenega trinoga rešila, začel je Nero strašno po mestu divjati. Mnogo senatorjev in njih sorodnikov je prišlo večidel po nedolžnem ob življenje. A vendar sklene hlapčevski senat, da naj se daritve in zahvalne molitve opravljajo neumerljivim bogovom. posebno Solneu, ker je sè svojo božjo močjo omenjeno zaroto odkrilo, boginja Salus naj dobi lastno svetišče in mesec April naj se odslej po Neronu imenuje (Tac. XV. 74.). Kakó da so cesarji sami senat zasmehovali, izpričujejo nam sledeči slučaji. Kalígula skliče nekedaj po noči senatorje k sebi, kakor da bi jim imel kaj važnega povedati. A kaj je bilo? Ko se zberejo, začne pred njimi plesati (Dio LIX. 5.). Isto tako pozove enkrat po noči tudi Nero naj imenitniše senatorje in viteze k sebi v posvetovanje, in vstopivšim zakliče: „Iznašel sem umetnost, po kateri zadobe

vodne orglje močnejši in čistejši glas“ (Dio LXIII. 26.). Domieijan pa se posvetuje sè senatom, kako bi se za neko veliko ribo, katero je v dar dobil, primerna posoda napraviti dala (Juv. sat. IV. v. 75.). Že Tiberiju se je bilo senatovo hlapčevstvo takó pristudilo, da je iz „kurije“ odhajajoč vselej izustil nejevoljne besede: „O homines ad servitutum paratos!“ (Tac. Annal. III. 65.)

Kakoršen je senat, táko je tudi drugo plemstvo in dostojništvo. Izgubilo je vso veljavo. Še vidimo viteze, konzule, praetorje in dr., da z velikim stanovskim ponosom po mestu korakajo, a od njih prejšnje česti ostalo jim ní nič drugega, nego prazni naslovi in stanovska znamenja. Težko breme državnih skerbi so prevzeli cesarji, ter jim za to naložili dokaj lažjih. Oni imajo, kakor smo slišali, nastopati za igralce na glediških odrih, predsedovati kot cesarski namestniki javnim igram, osnovati gledišne predstave in skerbeti za druge malovredne reči. Iz državnih dostojnikov so postali cesarski uradniki, cesarski hlapci, cesarske opice. Kakó bi moglo tudi drugače biti! Saj jih ne voli več ljudstvo, ampak cesar sam ali pa po njegovi volji senat. Pri podeljevanji služeb se ne gleda na osebne zasluge za državo, ampak na brezvoljnost in hlapčevsko značajnost. Kedor je premožen, kupi si jo za drag denar, tudi če je osvobojenec, lahko od cesarja samega ali od cesarice (Messaline) ali pa od ministrov (Dio LX. 17., Tac. Annal. IV. 68.). Tedaj ní čuda, da so v tej dobi poštenei, značajni odličniki bele vrane v Rimu in da je večina plemstva in dostojništva iz zaveržencev vsake verste. Konzul Cluvius Rufus n. pr. se ne sramuje, Neronu pri njegovih gostinskih igrah na Gerškem za glasnika biti (Dio LXIII. 14.). Cesarju Kaliguli poljubljajo konzuli in senatorji noge! (Dio LIX. 29.) Pisonove zarote se velik del rimskega plemstva udeležuje. A ko pride zarota na dan, ovajajo senatorji in plemenitniki svoje najdražje in najbližje sorodnike, da rešijo sebe (Tac. Annal. XV. 57.). Zatrotnik Fenius Rufus spravlja pri izpraševanji celo svoje tovariše v zadržago, le da bi se s tem nedolžnega izkazal (Tac. Annal. XV. 59.). Ko se je bil pri tej priliki kervoželjni cesar Nero maščevanja natisil, izreka vse plemstvo za njegovo rešitev bogovom javno zahvalo, diči mu palačo, pada pred njim na kolena in mu poljublja roke, da si je mnogi plemenitnik svojega prijatelja, sorodnika, brata ali očeta izgubil (Tac. Annal. XV. 71.).

Te plemiške ničemurnosti se je se vé, da tudi prosto ljudstvo navzelo, tem bolj, ker nima nobenega uzroka, s cesarji nezadovoljno biti. Oni ga s hrano preskerbujejo in zabavajo in zlobnost njihova ga zadeva le malo ali celo nič. Ker se dá njegovo hlapčevstvo nasproti cesarjem, še nekoliko opravičevati, ne moremo mu takó, kakor plemstvu, v zlo šteti, ako se vseh javnih molitev za cesarja mnogobrojno udeležuje in jim radodarno v glediških ploska, ako česti cesarske ljubljence in sovraži cesarske nasprotnike, Danes slavi kreaturo, katero je cesarska mogočnost iz prahú povzdignila, jutri pa jo psuje, če je

izgubila cesarsko milost. To omahljivost je pokazalo posebno pri Sejanovi nesreči (Dio LVIII. 10.).

Vojaštvo. Od cesarjev uvedene stalne vojne jele so se skoraj zavedati, da so glavni steber, glavna podpora vladarskemu prestolu. To spoznanje pa jih navdaja z ošabnostjo in derznostjo, takó da od svojih vladarjev zdaj povikšanje plače, zdaj znižanje službenih let, čisto tudi oboje skupaj tirjajo in se upró, ako ostane njihova želja neizpolnjena. Že zoper Tiberija (Tac. Annal. I. 16. in 31.) se vzdignejo panonske in germanske legije s tako silo, da jih Drusus in Germanicus komaj z lepimi besedami in obljubami pomirita. Zavaljo tega pa tudi cesarji s tem nevarnim življenjem takó dobrohotno ravnaajo, ter ga pri svojem nastopu bogato obdarujejo, a tudi v oporokah ne pozabijo, ako hočejo naslednika po svoji volji na prestol spraviti. Največi upliv si je pridobila cesarska telesna straža, takó zvani praetorijanci, katere je Avgust (10 kohort po 1000 mož) ustanovil. Ker so vedno okróg cesarjeve osebe in vse z lastnimi očmi vidijo, kar cesar dela, zato ga najlažje v njegovem početju ali ovirajo, ali podpirajo. Tedaj si mora vladar najprej njihovo zvestobo zagotoviti, ako hoče varno živeti. Poveljniki in častniki cesarske straže („praefecti praetorio“ in „tribuni“) so navadno kreature, sposobne vsako hudobijo v cesarskem imenu izvršiti. V svesti si svoje moči vedejo se večí del kot pravi vladarji v Rimu, ter ponujajo prestol onemu, ki jim več obeta. Tega cesarja umoré, ker jim je premalo radodaren ali preosoren in posadijo drugega na prestol, ker od njega več dobička pričakujejo.

(Dalje prih.)

S I R O T I.

Zvonóvi v dolini zvonijo,
In v jamo rušnje bobnijo; —
Ti bore, bore deklé!

Očeta so ti pokopali,
In tebe služít poslali;
Ti bore, bore deklé!

Solzámí boš revče močilo,
Ta kruh, ki ga boš služilo;
Ti bore, bore deklé!

Baptista.

DVA SLAVCA.

Spisala Lujiza Pesjakova.

Že davno je od tega. Bila sem, kjer najrajša bivam, na kmetih, na predrazem gorénjskem sveti! Milim obrazom se je nasmihala pomlad, gorkim dihom probujajoč dragoljubee in vijolice.

Mlado listje je pokrivalo drevje, zemlja se je odevala z nevestno obleko, tekano s prebelega cvetja.

Lep dan, božji dan milosti je bil, ko sem šla v krasni gozd, ki se razprostira v podkrilji velikanskih gorá. Samotno, mirno in molčeče je bilo vse okrog, da sem malo ne čula udarce svojega serca: a vendar je povsod kipélo življenje. Igrive sapice so prinašale novice, da je prišla blažena doba pomladi, in to je gibalo v gozdi, da je v njem zatrepetala vsaka travica in vsaka bilka, vse od radosti šumélo. Lipa je takój začela pripovedovati svoje vonjive pripovedke, a trepetlika in smereka sta jo poslušali: óna veselo nemirna, ta otožno zdihujoča. Ponosni dob je molčal; globoko zamišljen je stal, kakor kralj sredi svojih poddanikov. Tiči so si ščebetáje lajšali polno serce in za germovjem se je glasil potoček, skakaje iz skalnate domovine. Kamor je sezal solčni žarek, povsod so mu kimale cvetice, po katerih so letali metulji. Čemernim hrostrom to ní bilo po godi. V černi obleki so za njimi jezni brenčali. A trudoljubivih mravelj to ní motilo. V dolgih kerdelih so mimo popotovale, mislèč samo o svojem delu, a ne o tem, kar jih ní skerbelo. Modrijani!

Dalje in dalje sem bila zašla v gosto šumo, gledala, poslušala in se radovala. Če tudi sem toliko da ne vsak dan semkaj zahajala, vendar se mi je zdelo vselej vse novo, vse lepše. Rédilo se je zdaj drevje in stopila sem v svoj znani prostor, ki je bil sam o sebi dvorana, od dveh strani opasana z bezgovjem. Kakor tenki stebri, stale so v njej mlade bukve in za njimi so ponositi macesni vzdigovali visoke glave. Gost mah je rasel v vabljive sedeže, sivka in praproť sta trosili vonjavo, a vedro nebo je prijazno gledalo skozi zeleno streho. Česa je bilo še želeti? — Tukaj sredi gozdnih čudes je bil moj najljubši počitek: tukaj sem se najrajša mudila. Kakó mamljivo je bilo vse! Kakó srečna sem bila jaz! Tem srečnejša, ker nisem bila — sama! Kedó li je bil z menój? — Moj ponos, moje veselje, devetoletno, lepo dekletce sernjih očí, ter v naróčaji mi je ležal najljubeznjivejši dojenček. Razgovarjali svi se z dekletcem, a skóraj je umolknila, cvetice nabiráje in začénši to, kar je imenovala: „igrati se sama sè seboj“. Pripovedovala si je namreč izmišljene pripovedke in jih krasila svetlimi podobami svoje fantazije. Po mnogo ur si je takó čas kratila! Dojenček je zaspal in mene so zameknile zlate misli. Saj drugih srečno serce ne vé! Nad otrokoma je počíval moj pogled in se od njiju prestavil v nekedanjo dobo. Ozárjeno sem jo videla pred seboj! Vse je v njej cvelo in vonjalo! Koliko veselja mi je bila darovala ta doba! Kakó hvaležna in razvnetá sem se bila oklenila vsega, kar je lepo, blago, vzvišano! Dragi, že pozabljeni obrazi so mi zdaj iz nova oživeli: sladke glasove sem zopet začula. A tega spomina čarobnosti sem se otresla, ter očí in serce si napajala živih podob največe, nebeske svoje sreče! Kaj-li se je njej moglo primerjati? Kaj mi je bilo vse proti mojim otrokom? Otroci so mi bili mladost, življenje, blaženstvo!

Sredi razmišljanja zaslišim čudovit glas iz bezgóvja. Dekletce ostermí, cvetice jej popadajo iz ročie, ter vesela mi migne, prstek pritiskáje na živo-rudeči ustni. Očarana posluša. Sam do-

jenček zatrepeče, ter odpre prijazne černe oči. Slaje in slaje je pelo. Od konca je bilo čuti glasov po samem, podobnih zvončim biserom, a glas se je za glasom verstil, ter naposled se je najlepša hrepeneča melodija razlégala po gozdi. Sveta tišina se je širila okrog, narava se je molčé topila v rajskem soglasji. Ko je petje minolo, vzklikne dekletce: „Mati, da bi jaz takó peti mogla!“ — „Ubogo dete, takó edini slavec poje, kader se mu po nebesih toži. Vedi, dušica moja, ko je Bog svet ustvaril, bival je slavec v rajskih logéh. Nem je bil tedaj, a vedno je poslušal angeljsko petje, katero tamkaj ljubezen slavi. Divne harmonije so mu z radostjo polnile persi. Sililo ga je peti s tako močjo, da mu je serčeece hotelo počíti. Željno je nema tičica proseče oko obračala v angelje in smilila se jim je. Pritiskali so jo na seree, poljubljali jo, in čuj! razširile so se jej persi in takó čaroben glas je zazvonil iz njih, da so tudi nebesa čudo poslušale. Ukazal je stvarnik slavecu, nebo zapustiti in zemlji nebesko petje nesti. Slušal je, a s težkim srcem, in naselilo se je vanje večno domotožje, katero mu zdaj hrepeneče v pesmih zdihuje. Slavec nikedar ne more pozabiti svetle domovine“.

Dolgo je molčalo dekletce in cvetoči obrazek je pooblačila globoka žalost. Zdaj je vpirala čudovite oči v me, kakor bi mi hotela pogledati na dno duše, resnim glasom vprašaje: „Nihče-li na zemlji takó ne poje, kakor slavec?“ — „Malokedo“, odgovorim: „vendar je nekateremu dano, in tak človek je neizrečeno srečen. Najčistejše veselje s petjem dela sebi in drugim veselje pomnožuje z njim. Svoje gorje si teši, ter na tujo rano léga, kakor sladko zdravilo. Vsak občutek sme izustiti, oznaniti tudi to, kar sam sebi taji. Petje je dar nebeski, petje je izvir radosti in poezije, govornica ljubezni; kedor more peti, njemu se uklanja svet, on je izvoljen, on je srečen!“ — „Mati, mati, tudi jaz bi rada srečna bila. tudi mene sili peti; noč in dan se mi ne sanja družega!“ — „Da bi se ti želja izpolnila! — S teboj bi srečna bila tudi jaz. Od kar te mi je Bog dal, rodila se je v meni ta želja. Prederznila sem se, z njo se molčé obračati k Njemu, kateri more vse izpolniti! Slajšega na zemlji ní, nego petje, a óno pravo, divno petje, katero izvira premo iz serca, ter poti do serca nikedar ne izgreši: óno petje, pri katerem se poslušalec oko plamení od veselja in ga ob enem zalivajo solzé; pri katerem ga presune mila bolest, neizrečeno domotožje po neznani sreči. Tako petje je sorodno slavčevemu, kajti nas na svojih perotih odnaša tja, od koder ga je k nam poslala ljubezen“.

Bolj in bolj se je mračilo; v temo zavito je že bilo germovje, a veršiči macesnovi so žaréli, pozlačeni od večernega žarú. Cvetke so povešale glavice in večerna sapica je tihotno šepetála po gozdi, nazivajoč jim „lahko noč“. Domov sem hotela zaviti po stezi, ki je nekaj korakov za zeleno „dvorano“ preko polja šla premo do našega stanovanja. Iz nova se je razlegalo čarobno petje, zdaj milo tožèč, zdaj krepko se dvigajoč, a vedno dušo polnèč sladke toge, nepobédnega hrepnenja. Pokleknilo je moje dekietce, ročici sklenilo,

kakor v molitvi. K nebesom je povzdignila pogled, rujavi koderčki so jej zdersnili raz čelo, debele solze so ji tekle po lici, vneta je brez dihanja poslušala. Nežni beli obrazec dojenčkov je bil sam smeh: smijale so se mu oči, smijali mični ustni, smijale grobélce na okroglih licih. Vesel je mahal z ročicama, teptal z nožicama. Dolgo je pel slavec in noč je že bilo, ko je petje utihnilo. V germovji je na lahko zaplopotalo: tica je iz njega zletela. Bližala se je bukvi, pod katero smo bile mi, in bolj čutila, nego videla sem jo verhu glavie svojih hčerek. Zdaj me objame dekletce okolo vratú, pokriva me z vročimi poljubi. Vsa iz sebe, trepetáje od sreče, vsklikne: „Mati, zlata mati moja! Bog je naju uslišal! Pela bodem, kakor poje slavec — on se me je doteknil!“ In smijala se je, ter od radosti točila solzé. Dojenček se je tudi glasno nasmijal, in ta smeh je bil takó sreberno čist, kakoršnega popreje nisem nikedar čula. Vtripalo mi je serce, najslajše misli sem mislila.....

Ali so to bile sanje, ali resnica?

N A P I R A M I D A H.

Spisal Josip Karlin.

„Jutri rano pa greva na piramide in v puščavo“, pravi mi na evetno nedeljo zvečer avstrijski geolog g. F., ko sva se bila nah odila po ulicah in ovinkih cesarske Kahire. „Morava se zgodaj napraviti na pot, ako nočeva, da naju solnce pari po poti; hòdi se čez tri ure“.

Solnce je ravno vzhajalo in sušilo roso po ravnem polji na obalih svetega Nila, ko drugo jutro zasedemo pripravljene osle, ki nas berzih nog poneso iz sredine stare Kahire mimo mestnega verta „Ezbekijeh“ skozi novo predmestje Izmailijo na zahod proti širokemu Nilu. Onkraj mostú krene pot ob reki gori proti jugu med vertovi in nasádi do kolodvora, od koder pelje železnica na zgornji Egipet. Tù se zavije cesta in vodi po širokem polji vedno pod drevoredom temno-zelenih akacij med evetočim sočivjem in zrelo pšenico tje do zadnjega prekopa, ki loči lepo obdelano rodovitno Nilovo dolino od široke, gole puščave. Visoki senčnati palmovi gozdiči na obeh stranéh ravne ceste hladé male vasice na nizkih holmih, ter nam zakrivajo pogled v daljavo.

A ko se prekorači zadnji most, je svet kakor spremenjen: kamor ne sežejo Nilovi valovi ob času povodnji, tam je vse suho in pusto.

Gola, mervta leži pred nami planjava tje do visokega roba, kjer se začinja „libijska puščava“. Stopivši izpod drevoreda, zagledamo ne daleč pred sabo piramide, pa pot do njih je še visoka in sterma. Tu sim torej na mejo prijetnega življenja in tihe smerti postavili so si mogočni faraoni spomin svoje nekedanje moči in slave. Mora se reči, znali so si izbrati kraj za svoje grobove.

Stopimo bliže. Pot res da ní več dolga, pa sterma je in z drobnim,

rujavim peskom na debelo posuta, ki ga je veter nanesel sim iz vroče Sahare. Verhu brega dospemo na malo plan in stojimo v podnožji „Kufu-jeve“ piramide, ki se stermo in veličastno dviga pred nami in kipi v sinje nebo.

Pojdimo okolo nje, da si jo bolje ogledamo! Štirioglatemu hribu podobna, sezidana je piramida iz samega rezanega kamena, takó, da se razprostirajo njene štiri enako dolge strani na štiri vetrove. Vsaka stran meri tri sto korakov ali sedem sto in dvajset čevljev; ravno toliko tudi rob, ki seže od spodnjega ogla do verha. Poveršje torej je iz štirih trioglov z enakimi stranmi.

Poveršina je morala biti nekedaj gladka in svitla, kakor še sedaj zgornji del „Kefrenove“ piramide, ki jo zagledamo od jugo-vzhodnega ogla Hufu-jeve, prehodivši njeno vzhodno stran.

Ali sedaj ni videti družega, ko velikanske klade lečastega apnenca, ki so stopnicam enako naložene druga na drugo. Gladka apnena poveršna skorja in vse malo kamenje razpadlo je v teku dolgih let in se posulo v visoko grobljo, ki nam zakriva podnožje piramide in nam brani bliže nje stopiti. Ona druga, ki jo je Kefren sezidal, malo nižja od prve, ohranila si je nepokvarjeni ostri verh in v zgornjem delu tudi prav gladke strani, takó da je težko priplezati na njo.

Čez pol ure hoda dospemo zopet na severno stran, kjer je v sredi temán vhod do grobov. Od tod se tudi gre na piramido. Pa kaka bode pot po teh stopnicah, ki so bolj sterme, nego naše strehe! Nekako boječe merimo te stopnice, ki se brezi konea kopčijo pred nami druga na drugo, vsaka čez poltretji čevljev visoka, spodnje pa imajo dobre štiri čevlje visočine. Skoro nam je obupati, da prilezemo katerikrat do verha. Pa suhi Beduin mnogokaj stori za dober „bagšiz“ (dar). Že prej ves čas nam sledé korak za korakom, kažejo to in ono, opominjajo sè slabo svojo francoščino sedaj na veliki „sfinks“ ne daleč od tod, sedaj zopet na grobove v katakombah okolo piramid, in nadležno ponujajo zarujaveli denar in druge starine. Ko pa vidijo, da mislimo iti na piramido, ni se jih celo moči odkrižati: skoro bi se stegli med sabo, kedo nas popelje gori. Saj pa tudi ni od več njih pomoč. Dva naju primeta vsaki za eno roko in varno peljeta od vhoda sredi severne strani čez nekatere stopinje in potem tje vpreko na severno-vzhodni ogel in ob robu gori po znanih stopinjah, ki sta jih že od mladih nog vajena. Spreten deček pa nese hladne vode za nami v mokri „alkaraci“, v slabo žgani lončeni posodi, v kateri se voda vedno merzla ohrani, če le malo veter pihlja, kakor nalašč za one vroče kraje. Deček tudi pomaga potniku na težavnejih krajih, ter se za mladih let vadi za težavni pot, koder bo odrasel tudi sam tujec vodil, kakor zdaj njegov oče.

Kaj dobro dé človeku, ko Beduin malo nad sredo poti obstane v senčni votlini med kámeni, da se malo oddahnemo in poživimo iz mokre „alkarace“. Kakor palčki so videti potniki in njih arabski spremljevalci, ki lezejo ob piramidi in se trudijo doli na prvih stopinjah za nami.

Toda ni časa se ozirati. Beduin poprime zopet za roko in potegne nas višje. Še bode treba mnogokrat dvigniti nogo in se speti kvišku na skalo. Štiri sto petdeset čevljev ni mala višina: prišel bi že do pol „Šmarne gore“ in še več. Pot lije s čela, kolena začno boleti: ali bomo skoro na verhu? Sapa nam pojema, pa Beduin ne peša. Vidi se že verhovni rob, še malo korakov in — stojimo na piramidi!

No, to so jo pa uganili Arabi, da so verh piramide razderli in prostora naredili vsaj za stotino ljudi, ako treba. Sedimo na oni kamen na sredi, ki so ga še pustili za klop, da se na nji odpočijemo, in ozrmo se okolo sebe.

Tù se razprostira pred nami bogati Egipet, lepa rodovitna dolina, ki se na jugu kakor zelen pas kaže izza stermih bregov, ki jo na obeh straneh obdajajo in ločijo od puščave, katera se na desno in levo rasteza brezi konca in kraja. Proti severju se širi dolina in kakor zeleno morje izgine ravnina na daljnem obzorji: po sredi se pa veličastno vije sveta reka Nil in izliva svoje rumene valove po neštivilnih tokih in prekopi, po katerih je umna in pridna roka Felahova napeljala vodo, da mu namaka zelene njive in senčnate gozdíče. — Kamor sežejo Nilove vode ob času velike povodnji in pusté gnojno černo perst, tam je zemlja kakor raj cvetoča in rodovitna in daje obilo sadú. Korak višje je že puščava, ker peščena tla, katerih nikoli ne zmóči hladen dež, ne poženo ne bilke; le káka osamela palma životari še nekoliko oddaljena od zelene rušnje in priča, da je še tudi tù v globočini, kamor je korenine pognala, malo mokróte. Po pravici se torej Egipet imenuje „Nilov dar“, kakor so duhovni že Herodotu pripovedovali.

Zapustivši tesno dolino deli se glavna struga Nilova v dva vodotoča, ki objemata rodovitno „delto“, žitnico starega sveta.

Med delto in zgornjim Egiptom, nam nasproti onstran reke leži v znožji stermega in divjega „Mokatama“ glavno mesto egiptovsko, „Kahira“, nekedaj sedež zmagovitih kalifov. Mesto je nastalo poleg razvalin starega „Memfisa“ in se širilo ob reki, okolo gradú na malem griči. Sedaj je jako prostorno, ter šteje do pol milijona prebivalcev in ima v novih predmestjih „Bulaku“ in „Izmailíji“ kaj lepe, visoke prostorne hiše brez streh in krasne palače egiptovskih velikašev in tujih bogatih kupcev. Izmed brezštevilihiš se dvigajo premnogi tanki „minareti“ poleg veličastnih kupel na mošejah. Nad vsemi pa visoko molí uterjeni grad „citadela“ in daleč čez ravnino kaže dva šibka, pa sila visoka minareta, ki ju je Ali-paša, prvi egiptovski podkralj sezidal pri svoji mošaji. Tam za gradom že zunaj mestnega obzidja vidi se na Mokatamu stara mošeja, ki kakor na skalo prilepljena čepí med pečevjem. Dalje ni več videti človeškega bivališča; visoka planjava se razteza pusta in prazna tje do rudečega morja.

Ravno taka je puščava na tej strani doline. Valovati svet je čez in čez pokrit z drobnim peskom in rujavim kamenjem. Po

plitvih dolinah med širokimi holmi pa se vije steza, ki jo je v pesku zaznamoval težko obloženi velblod, „ladija v puščavi“, ko je po več tednov trajajoči poti donášal datelje in drugih pridelkov, ki so jih rodili zeleni otoki „oaze“, tam za peščenim morjem. Lej ravno koraka dolga versta teh krivovratih živali sem; Beduin v dolgi beli suknji pelje za verv pervega velbloda, drugi pa sledé kakor gosi. Sedaj jo krenejo po stezi čez breg v dolino in pusté za sabo na pol razrušene piramide pri vasi „Abusir“. Više gori proti jugu videti je še drugih piramid, ki so lepše ohranjene, kolikor se more iz daljine razločiti. Vseh skupaj vidimo od tod štiri in dvajset, pa to menda še niso vse.

Koliko truda je pač stalo, koliko potú so si obrisali revni delavci pri terdem delu na pekočem solncu, da so postavili takó velikanske grobne spominke svojim kraljem, ki iz sive starodavnosti pričajo skoro nespremenjeni v teku tisočletij o nekdanji moči in slavi egiptovskih kraljev, ter vzbujajo občutke nepristranskega občudovanja, ki ga gotovo zasluži neomejeni trud in tudi umetnost staviteljev v tej stroki.

LITERARNI POGOVORI.

Lepo je to, da kažejo mladi pesniki slovenski toliko zaupanja do „Zvona“ in njegovega urednika. Pridno mu pošiljajo pervence svoje „okorne muze“, ali „lire“, kakor radi sami pravijo v svoji skromnosti. Eni prosijo, vsaj govore takó, samo „dobrege sveta“; drugi želé, naj bi se kaka „pesmica“ vzela v list, ako že ne vse; če ni drugače, vsaj na zadnjo stran, katera pa ní nič prav v čislu; zgodilo se je pa tudi, da je tak mlad pesnik naravnost zahteval, naj se pesmi njegove stavijo na prvo stran, ako pa to ní mogoče „iz kakega koli razloga“, vsaj na ono mesto, kjer so stale „tiste Dunajske elegije“. Kakó prijetno bi bilo, ako bi mogel urednik izpolnjevati táke nedolžne želje; ustreženo bi bilo pesnikom, ki želé javnosti svojim izdelkom, in ustreženo njemu samemu, ki potrebuje gradiva svojemu listu. Ali tu gré še nekomu tretjemu beseda: urednik je občinstvu odgovoren za blago, katero mu podaje. Kaj bi rekli bralci uredniku, ki ga poznajo, da ima takó stroge nazore o pesništvu, ki jim je tolikrat, takó odločno povdarjal zlasti čistoto, doveršenost oblike, ako bi jim v eno mér podajal pesmi, ki so popolnem v nasprotji z njegovimi, pravimi ali krivimi nauki, ki takó rekoč v lice bijejo njegovim lepoznavskim načelom! Kaj bi bila po tem vredna vsa njegóva teorija, ako bi jo podiralo dejanje, pobijali jo izgledi?

Dobro vem, da sem, delajoč po tem prepričanji, nakopal mnogo neprijateljev in nasprotnikov sebi in svojemu listu; očita se mi samovoljnost, „nezmotnost“, despotnost; ali vse to me ne more motiti v mojem terdnem prepričanji. Z veseljem sem in bodem sprejemal

v svoj list, kar se mi pošlje po mojem menenji dobrega, od kodar koli; nihče ni takó vesel, kakor jaz, ako mi pride, od kogar koli lepa pesem v roke, in tudi to se mi je že posrečilo, kakor je znano Zvonovim bralcem; nasproti pa me tudi ne bode ne priznано ime, ne osebno prijateljstvo odločilo, da bi jemal v svoj list, kar se mi vidi nezrelo. „Zvon“, po vsej svoji nameri, ne more dajati prostora „vajam“ in „poskušnjam;“ za to so drugi listi.

To pa, kar sem bil tu povedati primoran, naj ne brani nikomur, pošiljati mi svoje pesniške izdelke na pregled. Komur je v resnici do tega, da poskuša svoje moči, da zvé mojo sodbo o svojih poskušnjah, izkušal mu bodem ustreči, kakor vém in znam; samo da se ne smé nadejati same hvale, ki pravijo, da takó prijetno diši. Ako se mu bode tudi povedala kaka neprijetna, grenka beseda, naj jo voljno preterpi; pomisli naj zlati izrek: „Ho mè dareis ánthropos ou paidéúetai“. Saj smo tudi mi nekedaj v klopéh sedeli!

Takemu pregledovanju in pretresovanju je bila s prva odločena zadnja stran tega lista. Ker pa „Slovenski glasnik“ zavzema toliko prostora, da mu še težko zadostuje cela stran, primoran sem, odslej ta predmet, ki se mi zdi jako važen, jemati časi tudi v „Literarne pogovore“. Građiva se je iz lanskega in letošnjega leta nabralo toliko, da bo treba izbirati in razpravljati samo to, kar se mi vidi posebno vredno razprave.

Tožil sem že nekedaj, kako ubogo malo koristi vse podučevanje. To mi zopet jasno pričajo razne pesmi, poslane mi na pregled. Stare napake, tolikrat že građane, kažejo se mi, kamor pogledam, napake v mislih in v obliki. Svet se tako nerad uči! Ali to nas ne smé strašiti, ako ménimo, da vemo kje kaj koristnega povedati; saj se tudi duhovnik na leci ne utruđi, ne naveliča leto na leto ponavljati iste nauke, če tudi vidi, da največi del njegovega semena pada na peščena tla.

Tako hočem tudi jaz zopet poprijeti se neprijetnega Sisifovega dela, građati stare grehe in napake, deliti mladini svete, dobre ali slabe, kakor znam. Kedor hoče, naj me posluša, kogar to dolgočasi, naj se drugam obrne! Začnimo torej!

V rokah imam pisemce, ki se začenja: „Vidé, da je pri vas že marsikédó dobrega sveta iskal in tudi našel, kar se pesnikovanja tiče, prederzнем se tudi jaz poslati vam nekoliko prvih glasov iz svoje okorne lire. Spregovorite, prosim vas, nekoliko na zadnji strani lista o njih, akoravno katera pesem še zadnje strani vredna ne bó. Meni je za čas, katerega potratim s pesnikovanjem, ki ne bode morda nikomur koristilo.“

Zadnje besede — upam, da so iz serca govornjene — kažejo nam pametnega mladeniča, ki zna ceniti vrednost časa. Vreden je torej poštenega, moškega odgovora. Poglejmo pesmi njegove. Prva je: „Sloga;“ star, a vedno še dober predmet; samo treba, da ga človek zna dobro obdelovati, da ga prime za kako novo stran, kaže

nam ga v „novi luči.“ Glejmo, kako nam slogo priporoča naš pesnik. Pesem slove, od besede do besede, tako:

Tam v zelenem logu	V bisernih valovih
Pevajo spet tice,	Riba poskakuje:
Gorka jih ljubezen	Maščevalnost, jeza —
Veže ko sestrice.	V sercu ji je tuje.
Tam na zlatem polji	Kralj narave krasne
Ziblje se klasovje;	Pa bleđi zavida,
Žanjec povezuje	Vidi brata v solncu,
Složno ga v snopovje.	Plot na pot mu zida.

Sedaj, ko je že prepozno, vidim, da nisem stvari začel na pravem koncu. Treba je bilo podati pesem sámó, brez naslova in potem vprašati bralca, ko jo je prebral, kakor pri uganki: Kaj je to? Težko, da bi mi bil vsakdo takoj, brez daljšega pomišljevanja odgovoril: Sloga! In vendar se mi zdi, da nam pesnik ni hotel podajati uganke. S tem je izrečena končna sodba o pesmi. Misel ni jasno razvita, nikar pa krepko, živo, plastično predočena, tako da bi se človeku prijela uma, segla mu v serce, da bi ga prepričala, ogrela, navdušila! A kaj je pesem, resna pesem brez tega!

Gotovo! Ako bodeš pesem prebiral in prebiral, premišljeval jo in prevdarjal, kakor kako „skrivno razodetje;“ začelo ti bode sčasom svítati, jel bodeš ugibati in slednjič bodeš morebiti celo ugenil, kaj je pesnik hotel. Ali to priča samo tvoje bistrournost, nikakor pa ne pesnikove. Pesnik ni da bi samo hotel, treba da tudi more in zverši, kar hoče.

O prvem pogledu se vidi, da pesem razpada na dva dela, ki sta si, ali prav za prav, hočeta si biti v nasprotji, kar bomo takoj videli. O prvem pogledu, pravim, to nam kaže besedica „pa“ v 2. verzu zadnje kitice: Kralj narave krasne pa bleđi zavida. Tu pa moram mimó gredé kar naravnost povedati, da sem pri prvem branji zadnjo kitico čisto krivo razumel; pri besedah: „Kralj narave krasne pa bleđi zavida“, prišel mi je na misel — mesec; v tej misli me je tudi še poterjal 3. verz: „Vidi brata v solncu“ (po nemško rečeno: vidi solnee, ki mu je brata); ali zadnji: „Plot na pot mu zida“, pokazal mi je še le, da sem na krivem potu; treba je bilo torej verniti se nazaj; po daljšem premisleku sem spoznal ali ugenil, da „kralj narave krasne“ mora biti — človek. Ali sem pa jaz sam kriv té neprijetne zmote? Ali ni morebiti pesnik nekako nejasno izrekel svojih misli? Pa pustimo to!

Pesnik nam torej, kakor smo srečno ugenili, v prvih treh kiticah predočuje, kako povsod v naravi vlada sloga, ljubezen; samo kralj narave, človek, goji zavist v svojih persih. Poglejmo zdaj, kako nam predočuje pesnik slogo v naravi!

S.

(Dalje prih.)

SLOVENSKI GLASNIK.

Slovenske narodne pesmi. (Dalje iz lista 4.) Govoril sem z večim muzikom slovenskim, ki mi je Kocijančičevo zbirko močno hvalil, in le želeli bi bilo, da bi kakošen strokovnjak izpregovoril o teh pesmi h korenito besedo, bodisi v katerem koli slovenskih listov. Kakor čujemo, ima g. Kocijančič blizo 100 narodnih pesmi zbranih, katere bi rad vse na svetlobo dal, ko bi ga slovensko občinstvo podpiralo v njegovem podjetji takó, kakor gotovo zasluži. Mi storimo samo svojo dolžnost, če njegove pesmi slovenskemu občinstvu najtopleje priporočamo.

— 9. Valvasor redivivus. V Ljubljani izdajajo v drugič gg.: Jos. Pfeifer, J. Krajec in Vinko Novak slovečo kroniko Valvasorjevo. Novi Valvasor izhaja nespremenjen v posameznih zvezkih po 50 kr. Perve tri zvezke smo že dobili. Ker je Valvasor v krajepisnem in v politično- in kulturo-zgodovinskem oziru za Kranjsko deželo in za velik del slovenskega Primorja, kakor tudi za ves slovenski narod silno imenitna knjiga, moramo omenjenim trem rodoljubnim gospodom na njih óvem podjetji iz vsega serca čestitati, slovenske rojake pa prositi, da jih podpirajo iz vseh svojih moči. Najslavnejši nemški zgodovinar sedanjega časa, Leopold Ranke v Berlinu, je imenoval Valvasorja ne jemenitnejši vir avstrijski za zgodovino reformacijske dobe, in če tuj učenjak to pohvalno sodbo izreka o našem slavnem rojaku, s koliko večim spoštovanjem ga moramo čestiti mi Slovenci, katerim je daroval vse svoje življenje in premoženje, da je slovensko deželo osvetil pred tujim svetom! Ves novi Valvasor bode doveršen v treh letih in veljal bode okoli 30—36 gold.

— 10. „Priřatelj. Znanost razserjüvajócese mészecsne novine“ imenuje se slovenski listiç, glasilo ogerskih prekmurskih Slovencev, ki zdaj že tretje leto v Buda-Pešti izhaja. „Priřatelj“, pisan v madjarskem pravopisu, je v jezikoslovnem oziru prav zanimljiv časopis; a uredovan je po goslú: „Extra Hungariam non est vita, si est vita, non est ita;“ svetá pozna samo toliko, kolikor ga obsega „madjarski globus“, za vse druge zemlje se ne briga mnogo. Ob vzhodnjem vprašanji sodi takó, kakor Madjarji: zoper Ruse in Serbe ostro piše, Turke pa hvali. Najzanimljiveje, kar je do sedaj prinesel, so najberže narodne pesmi, nabrane mej ogerskimi Slovenci. Celoletna naroçnina mu je 3 geld. 60 kr., sprejema jo g. Augustich Imre v Buda-Pešti. Koliko bi ta časopis lahko koristil našim ogerskim rojakom, ko bi jih seznanil vsaj sê sedanjim pravopisom slovenskim in veseli nas, da se posamezni Prekmurci že res za to misel oglašajo. L.

Naznanilo. Sê 6. listom je izpolnjeno prvo četertletje. Uljudno tedaj prosimo tiste ç. g. naroçnike, katerih naroçilo je poteklo, naj ga blagovoljno ponové, ker 7. list bomo poslali le predplaçnikom.

Zvon izhaja 1. in 15. dan meseca; naroçnina 4 gl. za vse leto; 2 gid. za polleta. Napis: Redaction des „Zvon“, Wien, Ottakring, Hauptstrasse 23.

Izdaje in ureduje: Jos. Stritar.

Tiskata: A. Keiss in F. Lób.